

שירה

הרר

רַבִּי אֶלְעָזָר וְהָאִישׁ הַמְּכַ'עַר

ספור מפלא על גאווה, ענווה, ואהבת השם ובריותיו.

ענסור

רלבר

תְּלִמִּיד חָכָם גָּדוֹל

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן
הָיָה חָכָם גָּדוֹל וְצַדִּיק.
הוּא לָמַד תּוֹרָה רַבָּה יְלֹות.
אֹר הַנֶּשֶׁם הָאִיר אֶת דְּרָכּוֹ,
וְכָלם כְּבָדוּ אוֹתוֹ מְאֹד.

הַגִּאּוֹה בִּלְב

יום אחד, חזר רבי אלעזר מבית רבו
שבו למד. הוא רכב על חמורו, ולבו
היה מלא בשמחה. אך לפתע, נכנסה
ננסה ללבו מעט גאוה. הוא הרגיש
שהוא חשוב וחקם יותר מכלם.

מִפְגֵּשׁ בַּדֶּרֶךְ

בַּדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה, פָּגַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר אִישׁ
פָּשׁוּט. פְּנֵי הָאִישׁ הָיוּ מְכֻסָּעוֹת
שׁוֹנוֹת מְאֹד. אֵךְ עֵינָיו שָׁל הָאִישׁ הָיוּ
עֲמוּקוֹת וְטוֹבוֹת, וְהָאִירוּ בְּאוֹר פְּנִימִי
שֶׁל נִשְׁמָה טְהוֹרָה.

שָׁלוֹם עָלֶיךָ, רַבִּי!

הַקִּדְמַת שָׁלוֹם

הָאִישׁ פָּנָה אֶל רַבִּי אֶלְעָזָר
בְּשִׁמְחָה וּבְכָבוֹד. הוּא בִּירַךְ
אוֹתוֹ לְשָׁלוֹם, מִתּוֹךְ אֲהָבָה.

רִיקָה! כִּמָּה מְכוּעָר אַתָּה!
הָאֵם כָּל בְּנֵי עֵירָךְ מְכַעְרִים
מְכוּעָרִים כָּמוֹךָ?

מְלִים פּוֹגְעוֹת

רַבִּי אֶלְעָזָר לֹא הִנְשִׁיב שְׁלוֹם.
הִגְאָוָה עוֹרָה אֶת עֵינָיו, וְהוּא
שָׁפֵט אֶת הָאִישׁ רַק לְפִי הַמַּרְאָה
הַחִיצוֹנִי שֶׁלּוֹ.

An illustration of a man with a beard and a head covering, wearing a simple tunic and trousers, standing in a desert landscape. He is pointing his right index finger upwards towards a brilliant, golden light that radiates from the top center of the image, creating a dramatic halo effect. The background features rolling hills, scattered trees, and a warm, golden glow that fills the scene. A decorative, ornate frame surrounds the main text on the right.

לְךָ לְאֵמֶן שְׁעֵשְׂנִי, וְאָמַר לוֹ:
כִּמָּה מְכָעָר כָּלִי זֶה שְׁעֵשִׂיתָ!

הַתְּשׁוּבָה הַמְּטִלְטֶלֶת

הָאִישׁ הַזֶּכִּיר לָרַב דָּבָר חָשׁוּב:
כָּל בְּנֵי הָאָדָם נִבְרָאוּ עַל יְדֵי הַשֵּׁם!
הַשֵּׁם הוּא הָאֵמֶן (הַצֵּיר וְהַיּוֹצֵר)
שֶׁל כָּלֵנוּ.

סוד הקשר לשם

רבי אלעזר הבין פתאום
סוד גדול:

אי אפשר לאהב את השם
ולפגע בילדים שלו!

כשאנחנו פוגעים ביצירת
כפיו של השם, אנחנו
מעליבים את הבורא
בעצמו.

פגיעה בבורא!

בין אדם למקום
(הבורא)

פגיעה בחבר

...לחברו

בין אדם...

חָטֵאתִי לָךְ, נִעַנֵּיתִי לָךְ!
אָנָּה, מְחַל לִי!

חֲרָטָה וַעֲנָוָה

רַבִּי אֶלְעָזָר יֵרֵד מִיַּד מֵהַחֲמוֹר.
הוּא הַשְּׁפִיל אֶת עַצְמוֹ עַד לְאֲדָמָה וּבִקֵּשׁ
סְלִיחָה מִכָּל הַלֵּב.
הַגָּאוֹה נִעְלָמָה, וּבִמְקוֹמָהּ הִגִּיעָה הָעֲנָוָה.

תנאי לסליחה

האיש שנפגע כל כך
מהר, לא סלח מיד.
הוא רצה שרבי
אלעזר ילמד את
השיעור באמת.
הם המשיכו ללכת
יחד לכוון העיר,
שתוקים וחושבים.

אינני מוחל לך
עד שתלך
לאומן שעשני!

אֲנָשֵׁי הָעִיר

כָּאֲשֶׁר הִגִּיעוּ לָעִיר, יָצְאוּ כָּל הַתּוֹשְׁבִים לִקְרֹאת רַבִּי אֶלְעָזָר וְקָרְאוּ לוֹ בְּכָבוֹד עָצוֹם: "שָׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמֹרִי!"
הָאִישׁ שָׁאַל בִּפְלִיאָה: "לְמִי אַתֶּם קוֹרְאִים רַבִּי? אִם זֶה רַב, מִי שֶׁלֹּא יִהְיוּ הָרַבָּה כְּמוֹהוּ בְּיִשְׂרָאֵל!" וְאֵז סִפֵּר לָהֶם כִּיצַד עָלָב בּוּ.

אָני סוֹלַח לוֹ בְּזָכוֹתְכֶם,
אךְ בְּתִנְאֵי שְׁלֵעוֹלָם
לֹא יִתְנַהֵג בְּגִאָוָה שׁוֹב!

סְלִיחָה אֲמִתִּית וְשָׁלוֹם

אָנְשֵׁי הָעִיר בִּקְשׁוּ מֵהָאִישׁ: "אָנָּה, סְלַח לוֹ, כִּי חָכַם גָּדוֹל הוּא!"
הָאִישׁ, שֶׁהָיָה בְּעַל לֵב טוֹב וְרַחֲמָן, הִסְכִּים לְסַלֵּחַ.

הַלָּקַח בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ

מִיד נִכְנָס רַבִּי אֶלְעָזָר לְבֵית הַמִּדְרָשׁ.
הוּא לֹא הִסְתִּיר אֶת הַטְּעוֹת שְׁלוֹ, אֶלָּא לִמַּד
אֶת תַּלְמִידָיו אֶת הַשִּׁיעוּר הַכִּי חָשׁוּב בַּחַיִּים:
שִׁיעוּר עַל עֲנוּהָ, כָּבוֹד, וְאַהֲבַת הַזּוּלָּת.

לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם רַךְ כַּקֶּנֶה וְאֵל יִהְיֶה קָשָׁה כְּאַרְז.

קֶנֶה (עֲנוּה)

מִתְכוּפֶּף בְּרוּחַ
(גִּמְיִשׁ)

לֹא נִשְׁבֵּר בְּסַעֲרָה

מוֹכֵן לְבִקֵּשׁ סְלִיחָה

זֶהוּ כָּלִי שֶׁמִּמְנוּ
מְכִינִים קִלְמוֹס
לְכַתֵּב סִפְרֵי תוֹרָה!

אַרֶּז (גִּיאוּה)

חֲזָק וְנוֹקֶשֶׁה
(לֹא מִתְכוּפֶּף)

נִשְׁבֵּר כְּשִׁישׁ
רוּחַ חֲזָקָה

בְּטוּחַ שֶׁהוּא
תָּמִיד צוֹדֵק

עֵץ כָּל כָּךְ קָשָׁה,
מִרְחִיק אֲנָשִׁים

אוהבים את ילדי השם!

בורא עולם הוא האבא של כלנו. כשאנחנו מכבדים כל אדם – אפלו אם הוא נראה או מתנהג אחרת מאתנו – אנחנו גורמים נחת ושמחה לשם יתברך!

שאלה לדיון בכיתה:

רבי אלעזר למד שכל אחד נברא בצלם השם.
מתי קרה לכם שפגשתם ילד שונה מכם, ואיך
הראיתם לו כבוד ומאור פנים?